У име Оца и Сина и Светога Духа!

Драга браћо и сестре, данашњи дан у ствари је рођендан када је ова светиња, наша катакомба овде у Америци отворена и благословена на службу народу своме. Годину дана је прошло брзо и ја се веома радујем и Богу благодарим што сам поново овде заједно са свима вама на овој дивној свечаности.

Ова светиња је млада, тек је никла као она шибљика коју посадимо у башти својој и она има потребу да буде негована, да окопавана буде, да буде заливана, да буде подрезивана и све остало да би могла да донесе праве плодове. А који су то плодови, браћо и сестре, које треба да донесе ова светиња и цео наш народ? То нам показује данашњи празник са дивним нашим светитељима и просветитељима, коме је овај празник посвећен, њих осаманаест на броју. Тешко их је по имену набројати и запамтити. Али сваки од њих има у току године свој празник када се празнује посебно он а данас је празник свих њих заједно. Зашто? Јер су и они имали много што-шта заједничкога. У данашњем светом тропару о њима се каже да су били истински чувари апостолских предања, да су били стубови непоколебљиви, да су били учитељи православља. То су особине које одликују наше дивне светитеље, данашње слављенике, али то су одлике које одликују све слуге Божије истинске, па треба да одликују и нас данашње православне Србе. Било да смо у отаџбини, било да смо овде у расејању далеко од своје матице али свуда је земља Господња, свуда се може Богу угодити и, авај, свуда се и може душа изгубити. Све зависи од тога како ми идемо кроз овај наш земаљски живот, који нам је дат да поживимо на земљи педесет, осамдесет или сто година, није битно. И онда? Да ли је онда крај? Није. Онда се живот наставља у другом виду, пролазимо кроз капију смрти и улазимо у Живот Вечни. А тај Живот Вечни? Има само две врсте тога живота. Вечни блажени живот у Царству Христовоме, у рајском блаженству и, авај, вечни живот, ако се може животом назвати, оно што ће бити у паклу огњеноме, у аду, где одлазе они који у Бога не верују, који не живе и не испуњавају заповести Божије, који се не кају за своје грехе које су починили као људи и њима је тамо припремљено место онако као што је Господ и рекао, једном приликом, да ће када дође онда сабрати се сви људи и једни ће стати са десне стране Њега а други са леве. Са десне стране биће они којима ће се Он обратити и назвати блаженим: „Ходите блажени Оца Мога, примите Царство које је припремљено од постања света.“ И набраја зашто. „Јер бејах гладан и нахранисте ме, бејах жедан и напојисте ме, бејах путник и примисте ме на конак, бејах болестан у болници и дођосте да ме обиђете, бејах у тамници и обиђосте ме.“ А ти праведници са десне стране казаће: „Господе, када Те видесмо у таквим приликама и неприликама, па Ти послужисмо?“ А Господ одговара: „Када учинисте и једном од ове моје мале браће и Мени учинисте.“ Господ се изједначио са нама. Он нас назива Својом браћом. И све што чинимо један другоме, ми уствари Господу чинимо. Било да чинимо добро, било да чинимо зло. Јер и оним са леве стране се обраћа Господ па каже, не било данас примењено: „Идите проклети у огањ вечни припремљен ђаволу и анђелима његовим.“ Не људима него ђаволу. Али људи који врше вољу ђаволу немају друго место него да иду тамо где је њихов господар. И опет набраја све оно као и први пут: бејах гладан, бејах жедан, бејах путник и не учинисте Ми ништа од тога. А они ће исто тако казати: „Па када Те видесмо гладна или жедна или боса или гола па Ти не послужисмо?“ А Он ће рећи: „Када не учинисте једноме од ове моје мале браће, ни Мени не учинисте.“ То је, браћо и

сестре, до гроба идемо разним путевима а од гроба воде само два пута: један у Цраство Небеско а други у пакао огњени.

А наши дивни светитељи које данас славимо, они су наши просветитељи и учитељи. Чему нас они уче? Уче нас да треба чувати веру православну коју су они проповедали, којом су нас и наше претке научили. Да треба чувати апостолска предања, онако као што су апостоли предали, примивши од Господа Христа, својим ученицима, светим оцима, и како смо ми од наших светих отаца примили. И уче нас они да будемо непоколебљиви у својој вери, као што су они били стубови непоколебљиви и они који се не колебају и не руше лако. То је оно што Господ од нас очекује, браћо и сестре, без обзира да ли смо епископи, да ли смо свештеници, да ли смо монаси, да ли смо верници Његови. Јер, Господ је донео Своје Јеванђеље за све људе подједнако. Није донео једно Јеванђеље за калуђере, а друго за мирјане. Једно исто Јеванђеље, један исти циљ је пред нас поставио а то је Живот Вечни у Царству Његовоме.

Нека би Господ молитвама данашњих дивних светитеља наших, на челу са Светим Савом и осталим светитељима иза њега, све до владике Николаја и оца Јустина Поповића, нека би они нама били учитељи и просветитељи и путеводитељи кроз овај живот, да бисмо када пођемо одавде нашли се тамо где се и они данас налазе, да са њима и са свима светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!